

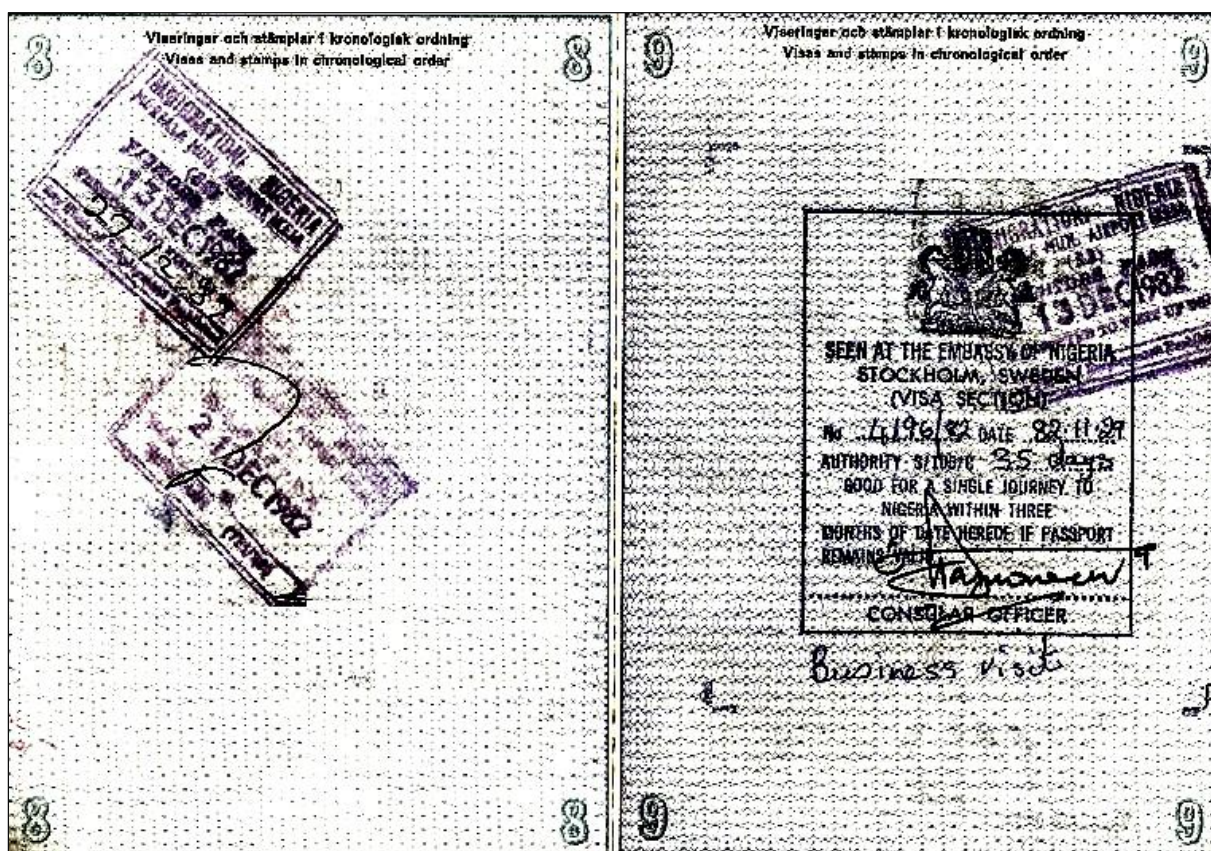
Tjänsteresa till Nigeria 1982.

Vi på Ericsson hade under en lång tid sammanställt en offert över ett telekommunikationssystem till Nigerias Oljebolag. I november 1982 blev arbetet färdigt.

Jag fick då uppgiften att resa ner till Lagos och presentera offerten för ledningen vid oljebolaget.

Vår offert med alla tekniska dokument sammanställdes i en tjock metallpärm. Enligt kraven från kunden behövde vi leverera offerten till kunden i 10 exemplar.

För att kunna genomföra resan sökte jag den nödvändiga viseringen från Nigerias ambassad i Stockholm.

Visering och stämplat för in- och utresa

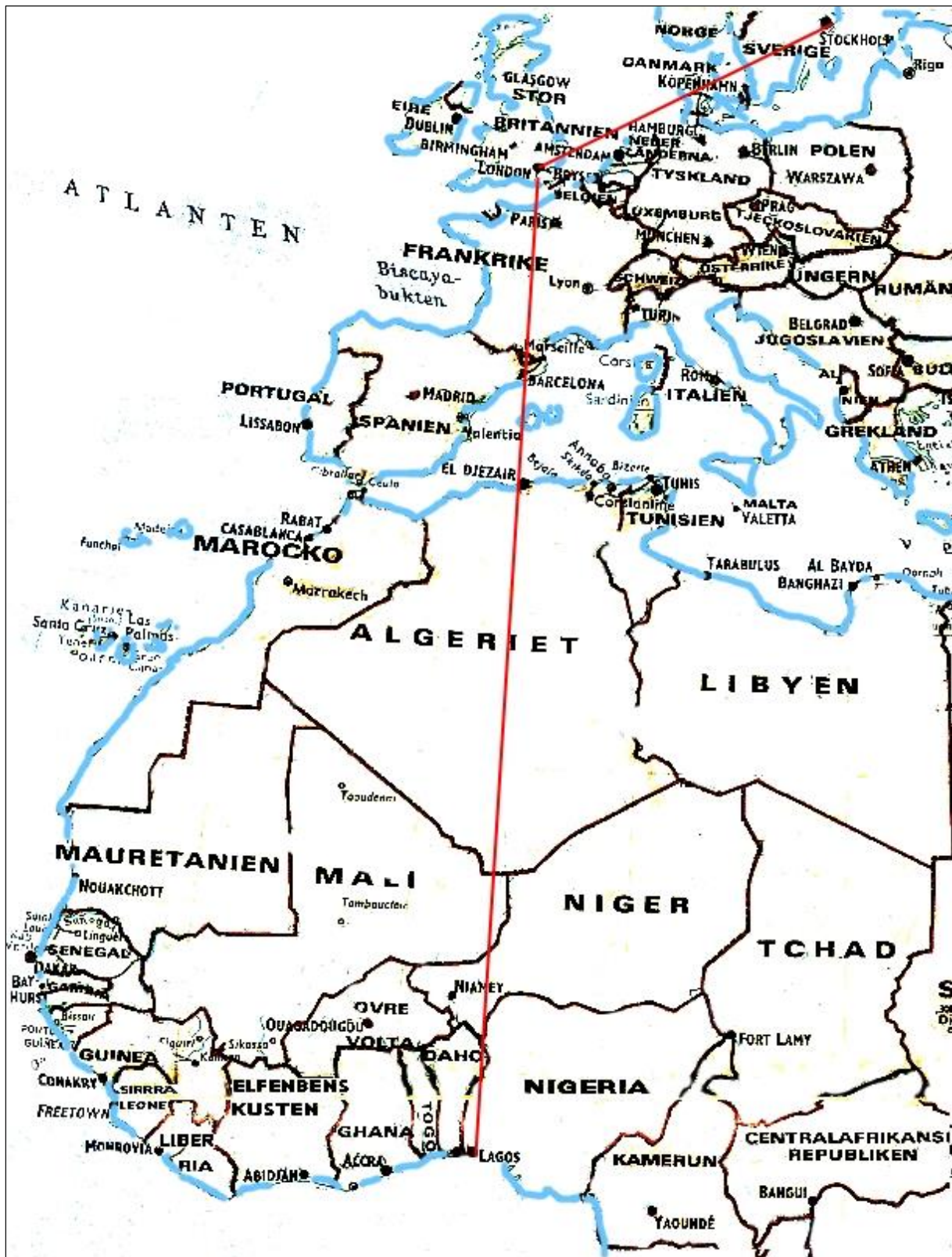
Resan till Nigeria.

Jag fick min visering och den 1982-12-13 kunde jag starta min resa till Nigeria.

Den första delen av resan från Arlanda till London gick rutinmässigt utan några händelser. På Heathrow sökte jag upp avgångshallen till flygplanet, som skulle gå mot Lagos. Jag märkte genast att de var ovanligt många högröstade unga resenärer som gick omkring och diskuterade med varandra.

Det blev stökigt när vi gick ombord. En av flygvärdinnorna märkte att jag såg förvånad ut över oron i kabinen. Hon berättade att de mörkhyade unga männen studerade i London och nu var det lov från skolarbetet och då åkte de hem till Lagos.

Sorlet tilltog men till slut lyckades flygvärdinnorna få alla att sätta sig och färden kunde börja.

Resan till Nigeria

När vi kommit upp på marschhöjd för flygplanet kunde vi lämna på säkerhetsbältena. De nigerianska rösterna blev alltmera glada och ivriga. En av studenterna öppnade sin taxfreepåse och tog upp en flaska och började dricka. Trots att en flygvärdinnorna protesterade skrattade han och fortsatte med att hälla i sig av innehållet i flaskan.

Flera av de andra studenterna såg vad som pågick. Och de tyckte tydligen det var en god ide. De öppnade också sina påsar och drack flitigt ur sina flaskor. Inom en kort stund blev studenternas röster och skratt allt högre.

Jag började bli rädd för att det hela skulle urarta. Studenterna blev allt mera högröstade. Men resan till Lagos var lång och långt innan vi kom fram till flygplatsen i Nigeria tystnade rösterna alltmera. Många började se trötta ut och en del somnade.

Ankomsten till Lagos

Det var mörkt, när vi landade i Lagos. Många av de unga resenärerna blev ivriga och samlade sina kläder och väskor och störtade ut.

När jag kommit ut från flygplanet och hämtat mina väskor ställde jag mig i kö för bagagekontroll

Jag kom längst bak i den långa kön och beredde mig för en lång vänta. Efter en liten stund kom en lång mörkhyad man fram till mig.

”Är det du som är Lars Isheden?” frågade han. Jag bekräftade det och då sa han att jag inte skulle stå där. Han hjälpte mig förbi hela den långa kön. Därefter fick jag mitt pass stämplat.

Den mörka mannen förde mig ut till en stor bil, som stod på en väldigt dåligt upplyst parkeringsplats. Han hade en skärmmössa som var märkt med Ericssons logotype. Därför var jag inte särskilt oroad.

Vi kom ut på en stor motorväg mot Lagos. Jag var trött och den mörka mannen tystlåten.

Plötsligt bromsade han in och svängde in bilen på en mindre väg som var helt utan belysning. Sedan åkte vi i läge i mörkret och bilen svängde hit och dit. Jag började bli orolig och frågade mig hur den här resan skulle sluta.

Grinden vid Ericssons kontorsbyggnad bevakades av två vakter

Lättnaden var stor när bilen efter en skarp kurva svängde upp mot en stor port. Och på den fanns en stor Ericsson-skylt. Hade jag inte sett den skulle jag nog blivit rejält skrämmd av de två männen i uniform, som stod där med maskingevär hängande på bröstet.

När vi bar in mitt bagage, såg jag att på Ericssons stora byggnad var alla fönster med kraftiga stålgaller. Jag förstod att det var av säkerhetsskäl och jag började känna mig olustig igen.

Vi gick en trappa upp. Där fick jag tillgång till rum och ett litet kök. När vi ställt in bagaget såg jag att sängen jag skulle använda var av stål och alla dess fyra ben stod i burkar med vatten i. Den mörka mannen såg min förvåning och förklarade att burkarna med vatten förhindrade småkryp att krypa upp i min säng.

Sedan gick vi in i köket och han förklarade att min boy skulle göra frukost åt mig där varje morgon. När han såg min förvåning, berättade han att nigerianska staten krävde att Ericsson skulle bidra till sysselsättningen för nigerianerna och min boy var en följd av detta krav.

Dessutom sa han, att det faktiskt var trevligt att bli serverad frukost varje morgon.

Airconditionapparaten var igång och förde ganska mycket oväsen. Jag tyckte rummet var tillräckligt svalt, så jag stängde av den.

Jag sov tungt den natten. När morgonen kom märkte jag mitt rum blivit varmt och kvavt. Så jag ville få in lite frisk luft. Jag gick till fönstret och öppnade det. Till min förvåning strömmade då en våg av hetluft in i rummet. Och jag fick bråttom att stänga det igen. Sen gick jag och satte på min airkondition igen.

Medan jag klädde mig såg jag en färggrann ödla som sprang upp och ned i ett stort träd. Från köket hördes dämpade ljud. Jag öppnade dörren och såg att min frukost redan var serverad. När jag satt mig kom min boy genast och serverade mig mitt te.

Mötet med oljebolaget.

Efter frukosten gick jag ner till kontoret. Min kollega Saran Tandan, som skulle leda försäljningsarbetet, var redan där. Han presenterade mig för chefen på Ericssons Nigeriakontor, mr Stevenson.

Han var engelsman och gav ett lite högraget intryck. Han visade upp mig för hela personalen och berättade att jag skulle delta vid mötet med oljebolaget och gå igenom de tekniska systemen som ingick i vår offert.

Han tillade att mötet var planerat till klockan två.

Stevenson verkade inte angelägen om att komma i tid för mötet. Vi kom till oljebolagets kontor kvart över två. Där blev vi anvisade ett stort tomt mötesrum. Han såg min förvåning och förklarade att det var normalt att kundens representanter kom sent, ibland mycket sent.

Medan vi väntade blev vi serverade te. En vana som fortfarande fanns kvar sedan kolonialtiden. Sedan under en tid som föreföll mig väldigt lång började kundens representanter att komma.

Så småningom kom mötet igång. Stevenson som representerade Ericssons bolag i Nigeria inledde mötet med att tacka för att vi fick komma och presentera vår nya offert. Han pekade sedan på mig och berättade att jag just kommit nedrest från Stockholm och att jag skulle gå igenom offerten och ge svar på alla de frågor som kunde finnas.

Efter ett långt diskuterande fram och tillbaka om vad som överenskommit under tidigare möten blev det min tur att berätta om offerten och våra system.

Jag tyckte inte kundens representanter verkade så intresserade av min föredragning. Kanske förstod de inte engelska och hade svårt att ta del av allt jag berättade om.

När jag var klar utbröt en förvirrad diskussion om vad som sagts på tidigare möten och vad som nu borde beslutas. Saran Tandan deltog livligt i åsiktsutbytet. Till slut förklarade oljebolagets representanter mötet avslutat och lovade att komma med ett svar när det gjorts nödvändiga analyser av vår offert.

Efter mötet log Mr Stevenson och såg roat på mig och sade:

”Nu vet du hur affärsmötena går till här nere i Nigeria.”

Eftermiddagsregnet

Varje dag började och slutade med soligt och varmt väder.

En stor överraskning för mig var det regelbundna eftermiddagsregnet. Jag hade förstås hört talas om det, men uppleva det var fantastiskt. Det varade under ungefär en timme. Det kom plötsligt och dundrade ner våldsammare än regnen hemma i Sverige och sen slutade det lika plötsligt.

När regnet upphört var luften klarare och temperaturen något dämpad. De många stora vattenpölarorna torkade oväntat snabbt bort, när solen åter strålade från en klarblå himmel.

Efteråt var det svårt att förstå att så mycket vatten kunde försvinna så snabbt.

Besök på Erikssons verkstad och förrådslokaler.

Ericssons dotterbolag i Nigeria hade en liten verkstad, med förrådslokalerna var riktig stora.

Det var tomt och snyggt framför husen. Jag hade förväntat mig att hitta ett stort upplag av diverse materiel som blivit över från tidigare projekt. Framför förrådslokalerna fanns tre stora betongkuber. de var mer än två meter höga.

Saran märkte att jag såg undrande ut och berättade att inget som kan bäras med hjälp av sex man kan lämnas utomhus. Här i Nigeria blev allt som lämnades utomhus om nätterna stulet, förklarade han.

I det stora lagerbyggnaden fanns mängder av materiel som behövdes när Ericsson byggde olika typer av telekommunikation och transmissions system.

Det var få personer i lokalen. Efter min fråga berättade en av lagerarbetarna att det bara var de två första timmarna på dagen, mellan 6 och 8, som de hade fullt med folk. Då hämtade alla gubbarna sitt installationsmaterial. Därefter var det vanligtvis lugnt.

Stranden.

Jag blev rekommenderad att besöka badstranden. Flera av de anställda på kontoret framhöll att de skulle bli en upplevelse. Saran såg lurig ut och lovade att följa mig ner till havet.

Redan på vägen ner till stranden, började vi se unga Lagoskvinnor som var på väg i samma riktning. Alla hade stora korgar som de bar på. Jag tyckte det var konstigt att de bar ner så mycket till stranden.

Kvinnor på väg till stranden.

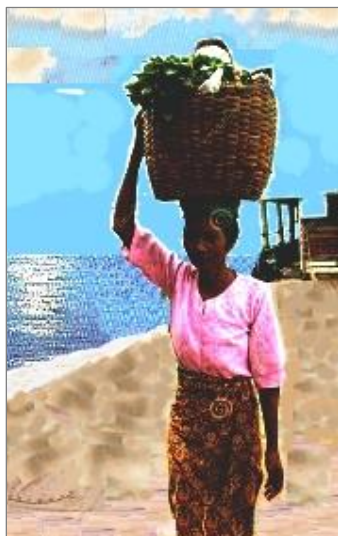
Saran skrattade och sa, att här på stranden fanns den största försäljningsmarknaden i Lagos.

”Här kan man köpa nästan allt.” förklarade han. ”Om du tittar noga kommer du till och med att hitta kontorsmaskiner.”

Nere vid stranden satte vi oss i solen. När jag förklarade att jag tänkte bada, skrattade Saran och sa att jag måste vara försiktig annars skulle de stora vågorna slå omkull mig.

Jag skrattade. Jag hade ju badat i havet hemma i Sverige. Så helt kavat gick jag ner på stranden och fortsatte ut i vattnet. Sedan han jag bara tänka att allt gått bra. Då kom en hög våg instörtande mot stranden och slog omkull mig. Och när vågen drog sig tillbaka följde jag med flera meter ut från stranden.

När jag sedan kom tillbaka till strandkanten och upp ur vattnet, tittade Saran på mig. Han sa inget, han ruskade bara på huvudet.

Försäljerskor vid stranden.

Personalfesten.

En kväll var det en stor personalfest på Ericssonkontoret. Även vi som var besökare i Lagos var inbjudna.

Redan i början av festligheterna inmundigades mängder av alkoholhaltiga drycker. Jag tänkte på råden jag tidigare fått i England. Där framhöll många att man kunde undvika illamående och huvudverk om man vid fester höll sig till ren sprit, t.ex. gin.

Dessutom var det viktigt att för varje glas gin också dricka ett glas vatten.

En flaska gin

Den gemensamma middagen avnjöts på den Engelska puben. Det böjds på god mat med massor av fisk- och köttretter.

Jag satt där och njöt av måltiden, när Saran Tandan dök upp. Han var lite försenad. Sen stirrade han på mig och utropade:

”Så där får du inte göra!”

Jag förstod ingenting och tittade förvånad på honom.

”Lars” sade han. ”Européer ska inte äta grönsaker här i Nigeria. De kan vara fulla av farliga bakterier som bara infödda nigerianer kan tåla. Jag hoppas du tagit alla sprutorna innan du reste ner hit.”

Luften gick ur mig. Måltiden kändes inte längre så njutbar. Det var med största tveksamhet jag åt lite mera.

Efter måltiden drag vi oss tillbaka till ett stort sällskapsrum. Där satt vi sedan under kvällen i grupper runt små runda bord. Ljudnivån steg och ibland kändes det som vi alla satt och skrek till varann. Det blev allt svårare att föra något samtal. Och kanske gjorde det inget heller.

Efter många snapsar och långa förvirrade samtal avslutade festen i en sakta avdomning. En efter en drog vi oss tillbaka hem till våra egna rum.

På morgonen dagen efter kände jag mig förvånansvärt pigg och rask. Och ingen huvudverk efter festandet! Jag sände en tacksam tanke till mitt val att bara hålla mig till gin under festen.

Jag gick ner till matsalen för att äta frukosten. Det var inte många där och flera av dem som satt vid borden såg bleka ut och verkade må illa.

Det var inte läge för några samtal. Jag var hungrig och försåg mig ivrigt av frukostbordets rika utbud. Sedan satt jag då och myste och njöt av måltiden.

Besök på en ö vid kusten utanför Lagos.

På lördagen blev jag utbjuden av Mr Stevenson.. Han tyckte jag borde se lite annat av Lagos, så han hade bjudit ut mig att få besöka hans fritidshus, som fanns på en av öarna utanför Lagos.

När jag kom ner till gatan, där vi skulle träffas var Mr Stevenson redan där. Taket på hans stora bil var nerfällt och han bjöd mig att sitta i framsätet bredvid honom.

I baksätet låg en stor schäfer.

Han sneglade på mig.

”Det är inte så många här i Lagos som har hund. Det var en stor rabies epidemi här för ett tiotal år sedan. Och sedan dess finns det väldigt få hundar här. Sedan dess är nästan alla här väldigt rädda för alla typer av hundar.”

”Och har man en sån där”, sa han och pekade på hunden i baksätet, ”då får man väldig respekt från nästan alla här i stan.”

Jag såg på hans hund. Det var en schäfer, och det såg ut som en väldigt stor hund.

”Nej” svarade jag, men jag kände mig nog lite orolig.

”Bra!” sa han, ”Vi ska ju ut till en av öarna, där jag har mitt fritidshus. När vi kommer till hamnen behöver jag koncentrera mig på min båt och resan ut, så då är det bra om du kan hålla ordning på hunden min.”

”Det ska väl gå bra”, svarade jag, men visst kände jag mig lite tveksam. Hunden var ju så stor. Jag såg på Mr Stevenson. Han log.

Till min stora lättnad var hunden hur lugn och snäll som helst, så resan med motorbåten blev riktigt trevlig. Vädret var mycket fint. Vinden svalkade så solen och värmen var riktigt njutbara.

Chefen för Ericsson hade en Schäfer

Mr Stevensons fritidshus var enkelt, men ändå imponerande stort.

När vi besiktat huset i alla vinklar, föreslog han att vi skulle gå till badstranden. När jag instämde och tyckte det kunde vara trevligt tog han fram och badskor.

”Du förstår” sa han, ”Sandstranden är nog 50°C, så där bränner man sig duktigt om man är utan skor.”

Jag såg att Mr Stevenson även tog med ett långt kraftigt rep när vi gick mot stranden. Han märkte att jag såg förvånad ut, så han förklarade:

”Stranden är fin, men vattnet är bråddjupt bara några ut. Om man badar och det plötsligt kommer en större våg, kan man bli omkullslagen. Sen är det stor risk att man följer med vågen ganska långt ut. Där för har man alltid med rep när man badar. Ena änden binder vi fast runt stammen på palmen där och den andra änden fäster vi runt din midja. Ja, om du vill bada förstås.”

Det är klart att jag ville bada. Tänk att komma hem till familjen och kunna berätta att jag fått bada i Atlanten strax utanför Lagos.

Lite nervöst var det och inte så långt bad blev det heller, men en upplevelse.

”Nu” sa Mr Stevenson, ”ska du få smaka på en alldeles nyplockad kokosnöt.”

Kokospalmer

Kokosnöt

Sedan ropade han på några ungdomar, som han verkade vara bekant med.

Efter en stund hade han gjort upp med dem om att en av dem skulle klättra upp i kokospalmen och ta ned en kokosnöt. En ung och vig svart man satte en lång kniv i sitt bälte och klättrade upp med hjälp av ett kort rep som han höll runt stammen på palmen. Jag blev imponerad över hur snabbt och elegant han tog sig upp till palmens krona där kokosnötterna satt.

Mr Stevenson såg till att ingen stod för nära palmen. Att få en fallande kokosnöt på sig kan vara livsfarligt, så här gällde det att hålla avstånd.

Den svarte mannen tog fram sin långa kniv och ropade ner till oss att hålla oss undan. Sedan högg han med två raska slag ner kokosnöten, som då dundrande ner i marken med en dov duns.

”Nu kommer avsmakningen,” Mr Stevenson.

En av pojkarna rusade fram och tog upp kokosnöten och slog av toppen på den.

Jag fick smaka. Upplevelsen var överraskande, Det här var något helt annorlunda än den kokos som finns på kokosbullar hemma i Stockholm. Kokosmjölken som fanns i nöten var söt och ganska läskande och att tugga på en bit av den fasta nöten var också riktigt gott.

Senare mot kvällen åkte vi tillbaka till staden. Dagen hade varit en stor upplevelse. Jag gav ett stort tack till Mr Stevenson och hans hund.

Återfärden till Stockholm

Det hände inte mycket under hemresedagen. Jag hade fått många nya intryck under mitt besök i Lagos. Alla planerade resultat hade väl inte uppnåtts med resan, men jag kände mig ändå nöjd, när jag tänkte på all jag fått uppleva.